

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 445/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Machajom, Advokátska kancelária, Radlinského 47, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5 C 43/2014 z 27. augusta 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 869/2014 z 29. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. Martinom Machajom, Advokátska kancelária,

Radlinského 47, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 43/2014 z 27. augusta 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 869/2014 z 29. apríla 2015 (ďalej aj „namietané rozsudky“). Dňa 22. decembra 2015 bolo ústavnému súdu doručené oznámenie JUDr. Petra Machaja, Advokátska kancelária, Radlinského 47, Dolný Kubín, o prevzatí zastupovania sťažovateľa.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 43/2014 o nahradenie vôle žalovaného.

Žalovaný nadobudol kúpnu zmluvou z 9. decembra 2013 spoločné nehnuteľnosti podľa zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pozemkových spoločnostiach“) do podielového spoluvlastníctva od bývalej spoluvlastníčky predmetných nehnuteľností. Podľa názoru sťažovateľa bývalá spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností mu neponúkla ako podielovému spoluvlastníkovi svoj spoluvlastnícky podiel na predaj prostredníctvom výborov príslušných pozemkových spoločností ani iným spôsobom, čím došlo k porušeniu jeho predkupného práva v zmysle § 9 ods. 7 zákona o pozemkových spoločnostiach v spojení s § 140 a § 602 až § 606 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), a preto sa žalobou domáhal, aby okresný súd nahradil vôľu žalovaného v tom zmysle, aby mu žalovaný ponúkol na predaj podiel, ktorý nadobudol predmetnou kúpnu zmluvou podľa § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Okresný súd žalobu zamietol z dvoch základných dôvodov. Podľa názoru okresného súdu bol petit žalobného návrhu nezrozumiteľný, čo sa týka výšky žalovaného podielu, a podmienky v petite žaloby boli pre žalovaného nevýhodnejšie ako v pôvodnej kúpnej zmluve. Po druhé, okresný súd žalobu zamietol z dôvodu neosvedčenia nároku. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ vo vzťahu k neurčitosti petitu uviedol, že výška žalovaného podielu bola jednoznačná a zrozumiteľná vzhľadom na použité slovné spojenie „*úč. v pomere k celku*“. Podľa sťažovateľa nie je jeho povinnosťou v žalobe určovať, akého podielu sa domáha v pomere k podielu žalovaného, a v prípade ak súd nemá odborné znalosti na posúdenie tejto otázky, mal postupovať v zmysle § 127 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. vykonať znalecké dokazovanie.

Čo sa týka podmienok uvedených v žalobnom návrhu v porovnaní s podmienkami v kúpnej zmluve, sťažovateľ poukázal, že podaným žalobným návrhom sa nedomáhal nahradiť vôľu žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ale domáhal sa nahradenia vôle žalovaného, aby mu ponúkol ním nezákonne nadobudnutý podiel na predaj. Odôvodnenie súdov týkajúce sa nemožnosti modifikácie obsahu zmluvy a dopĺňania náležitostí je bezpredmetné, pretože nejde o nahradenie vôle pri uzatváraní zmluvy.

4. Čo sa týka neosvedčenia uplatneného nároku, sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že výklad ustanovení § 9 ods. 7 zákona o pozemkových spoločenstvách prvostupňového súdu bol arbitrárny a v rozpore so zákonom, pričom odvolací súd sa s názorom prvostupňového súdu stotožnil, a to bez ďalšieho odôvodnenia. Podľa názoru sťažovateľa nebolo účelom zákona o pozemkových spoločenstvách obchádzať zákonné predkupné právo ustanovené Občianskym zákonníkom, ale posilnenie tohto predkupného práva v prípade prevodu spoluvlastníckeho podielu na nečlena pozemkového spoločenstva. Pri prevode podielu na nečlena pozemkového spoločenstva existovala popri zákonnej úprave možnosť ponúknuť tento podiel prostredníctvom výboru, teda o zjednodušenie postupu pri ponúkaní podielu na predaj nečlenovi, a to z dôvodu, že pozemkové spoločenstvá majú pomerne veľké množstvo členov.

5. K dôvodom podanej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že v konaní pred súdmi by sa mala spravodlivosť súdneho konania prejavovať aspoň tak, že by súdy zrozumiteľne, jednoznačne a jasne odôvodnili, prečo použili prax a judikatúru upravujúcu postup súdov pri nahrádzaní vôle, čo sa týka dvojstranných právnych úkonov, na prípad nahradenia vôle pri jednostrannom právnom úkone a akým výkladom dospeli k názoru, že slovné spojenie „*môže ho ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti*“

prostredníctvom výboru“ zbavuje prevodcu povinnosti ponúknuť tento podiel na predaj ostatným spoluvlastníkom podľa ustanovenia § 140 v spojení s ustanovením § 602 až § 606 Občianskeho zákonníka inak ako prostredníctvom výboru.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], občan SR priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných, boli porušené rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 27.8.2014, sp.zn.: 5C/43/2014 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.04.2015, sp.zn.: 6Co/869/2014.

2. Ústavný súd SR ruší rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 27.8.2014, sp.zn.: 5C/43/2014 a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.04.2015, sp.zn.: 6Co/869/2014 a vec im vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], občanovi SR Ústavný súd SR priznáva finančné zadosťučinenie v čiastke 2.000,-EUR, ktoré je Okresný súd Dolný Kubín povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], občanovi SR Ústavný súd SR priznáva finančné zadosťučinenie v čiastke 2.000,-EUR, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. Okresný súd Dolný Kubín a Krajský súd v Žiline, sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v čiastke 318,88 € na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Petra Machaja, č. účtu: [REDAKOVANÉ] vedený vo Všeobecnej úverovej banke, a.s., pobočka Dolný Kubín a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu za dva úkony právnych služieb 1. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom zo dňa 13.8.2015, 2. Ústavná sťažnosť zo dňa 20.8.2015 a jeden úkon v zmysle ust. § 11 ods. 3 Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. = 151,05 (tarifa) + 8.39 (paušál) = 159,44 €).“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

12. Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v tvrdení o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 43/2014 z 27. augusta 2014 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 869/2014 z 29. apríla 2015, ktorým okresný súd zamietol jeho žalobu o nahradenie vôle žalovaného a krajský súd prvostupňový rozsudok potvrdil. Sťažovateľ tvrdí, že súdy zrozumiteľne, jednoznačne a jasne neodôvodnili, prečo použili prax a judikatúru upravujúcu postup súdov pri nahrádzaní vôle ohľadom dvojstranných právnych úkonov na prípad nahradenia vôle pri jednostrannom právnom úkone a akým výkladom dospeli k názoru, že slovné spojenie „môže ho ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti prostredníctvom výboru“ zbavuje prevodcu povinnosti ponúknuť tento podiel na predaj ostatným spoluvlastníkom podľa ustanovenia § 140 v spojení s ustanovením § 602 až § 606 Občianskeho zákonníka inak ako prostredníctvom výboru.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 5 C 43/2014 z 27. augusta 2014

13. Ústavný súd pripomína, že podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity). Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Toto svoje právo aj využil. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti namietajúcej rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 43/2014 z 27. augusta 2014 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 Co 869/2014 z 29. apríla 2015

14. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 6 Co 869/2014 z 29. apríla 2015 v podstatnom uviedol:

„Prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania správne ustálil, že pokiaľ žalobca vo svojej výzve žalovanému neuviedol zásadne rovnocenným spôsobom okrem kúpnej ceny aj ostatné podmienky kúpy, aké boli dojednané v zmluve zo dňa 09.12.2013 a tiež z dôvodu nevyčerpania možnosti uzavretia mimosúdnej dohody na uzavretie ktorej vyjadril ochotu žalovaný, jedná sa o predčasne podanú žalobu. Rovnako správnym je záver prvostupňového súdu, že o žalobe požadujúcej uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu určitého obsahu uvedeného v návrhu na začatie konania môže súd rozhodnúť len tak, že návrhu úplne vyhovie alebo ho zamietne, pričom súd nemôže obsah zmluvy modifikovať a ani dopĺňať chýbajúce potrebné náležitosti. Okresný súd správne vyhodnotil, že na rozdiel od pôvodnej kúpnej zmluvy v petite žaloby je uvedená iná lehota na zaplatenie kúpnej ceny, nie je v nej riešená otázka platenia všetkých nákladov spojených s prevodom nehnuteľnosti (vid' bod 5. kúpnej zmluvy zo dňa 09.12.2013)...

Odvolaací súd sa tiež stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že v petite žaloby nebola dostatočným, určitým a zrozumiteľným spôsobom vyjadrená veľkosť podielov ponúkaných na predaj... Nie je úlohou súdu v tomto konaní, a následne ani správneho orgánu pri zápise takéhoto rozhodnutia vypočítavať podiel, teda konkrétnu výšku spoluvlastníckeho podielu, ktorý je predmetom zmluvy... nie je povinnosťou súdu nahrádzať obsah jeho žaloby a právneho úkonu, vo vzťahu ku ktorému sa žalobca domáha nahradenia prejavu vôle žalovaného. Tým by sa v podstate činnosť súdu rovnala nahrádzaniu plnenia povinností účastníka. Uvedené je neprípustné pre priamy rozpor takéhoto postupu s pozíciou súdu v sporovom civilnom konaní a v konečnom dôsledku i s ústavnou zásadou rovnosti účastníkov...

Ani odvolacia námietka žalobcu o nesprávnej interpretácii ust. § 9 ods. 7 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločstvách a formalistickom prístupe zo strany okresného súdu pri jeho výklade a aplikácii v súvislosti s jeho meritórnym rozhodnutím nie

je dôvodná. Prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní totiž správne vychádzal z právnej úpravy, teda zákona č. 97/2013 Z. z. v znení účinnom do 26.02.2014. Prevodca podielu na spoločnej nehnuteľnosti v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 09.12.2013 medzi žalovaným ako kupujúcim a [REDAKOVANÉ] ako predávajúcou nebol podľa vtedy účinného ust. § 9 ods. 7 zákona č. 97/2013 Z. z. povinný tento svoj podiel ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti. Keďže žiadne zákonné ustanovenie v tom čase neukladalo vlastníkovi podielu spoločnej nehnuteľnosti takúto povinnosť, ale len možnosť ponúknuť spoluvlastnícky podiel na predaj ostatným vlastníkom podielov na spoločnej nehnuteľnosti, nemožno konštatovať zo strany predávajúcej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] porušenie predkupného práva žalobcu... Podstatným je znenie konkrétneho zákonného ustanovenia publikované v Zbierke zákonov Slovenskej republiky v čase uskutočnenia tohto právneho úkonu.“

15. Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

16. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

17. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

Ústavný súd už judikoval, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06).

18. Podstatná časť sťažovateľových námietok spočívala v tvrdení o nedostatočnom odôvodnení použitia praxe a judikatúry upravujúcej postup súdov pri nahrádzaní vôle ohľadom dvojstranných právnych úkonov na prípad nahradenia vôle pri jednostrannom právnom úkone. Ústavný súd konštatuje, že obsah ústavnej sťažnosti je v podstate zopakovaním argumentácie, ktorú sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu.

19. Podstatou odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu bola interpretácia § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 161 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a ich aplikácia na zistený skutkový stav.

20. Obsahom rozsudku, ktorý nahrádza nedostatok vôle tretej osoby ako singulárneho právneho nástupcu pôvodného podielového spoluvlastníka (nadobúdateľa) z predkupného práva na uzatvorenie zmluvy o prevode podielu na oprávnenú osobu, je

povinnosť urobiť konkrétnu ponuku - návrh na uzatvorenie zmluvy (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vo výroku rozsudku súdu musí byť stanovené aj vzájomné plnenie oprávnenej osoby voči nadobúdateľovi, teda zaplatenie kúpnej ceny. Obsahom zmluvy musia byť rovnaké podmienky, za ktorých nadobudol nadobúdateľ podiel na veci od pôvodného podielového spoluvlastníka. Tento dôsledok vyplýva jednoznačne zo sankčnej povahy ustanovení § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka. K otázke nahradenia prejavu vôle v súvislosti s § 603 Občianskeho zákonníka zaujal stanovisko aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 1875/05 z 19. 9. 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza: „žalobou se bude požadovat, aby soud rozhodl, že se nahrazuje projev vůle žalovaného, jímž je povinen učinit žalobci jako oprávněnému spoluvlastníkovi nabídku ke koupi spoluvlastnického podílu tohoto znění: navrhuji uzavření smlouvy tohoto obsahu (dále uveden text smlouvy), nebo uzavření smlouvy, jejíž text tvoří přílohu tohoto rozsudku. Petit žaloby by mohl znít i tak, že se nahrazuje projev vůle žalovaného, aby uzavřel smlouvu tohoto znění: (a dále bude uveden text smlouvy)...“

Pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle (§ 161 ods. 3 OSP) súd nemôže nič na podstatných náležitostiach budúcej zmluvy meniť, doplňovať či upresňovať, je vylúčené, aby neurčité, prípadne v zmluve chýbajúce údaje o identifikácii veci, ktoré majú byť predmetom prevodu, boli napravané výkladom prejavu vôle účastníkov zmluvy o budúcej zmluve (§ 35 Občianskeho zákonníka). (Nahradenie prejavu vôle v teórii a v súdnej judikatúre, prof. JUDr. Peter Vojčík, CSc., JUDr. Jana Bajánková).

21. Vzhľadom na prezentované právne názory nemožno podľa názoru ústavného súdu pochybovať o tom, že hoci súd v konaní o žalobe o nahradenie prejavu vôle podľa § 161 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka rozhoduje o tom, aby žalovaný ponúkol sťažovateľovi na predaj dotknuté nehnuteľnosti, musí prihliadať aj na podstatné náležitosti zmluvy, k uzatvoreniu ktorej tento prejav vôle smeruje.

Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí je zřejmé, že v sťažovateľovej veci existovalo viacero dôvodov, pre ktoré nebolo možné jeho žalobe vyhovieť, pričom ktorýkoľvek z nich by bol aj samostatne dôvodom na zamietnutie jeho žaloby. Jedným

z týchto dôvodov bola práve nezrozumiteľnosť petitu a uvedenie nevýhodnejších podmienok pre žalovaného oproti pôvodnej zmluve.

Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu namietaný rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a najmä právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov boli vykonané ústavne súladným spôsobom.

22. Námietky sťažovateľa sa týkali aj nedostatočného odôvodnenia, akým výkladom dospeli súdy k názoru, že prevodca nemá povinnosť ponúknuť podiel na predaj ostatným spoluvlastníkom inak ako prostredníctvom výboru. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žiadne zákonné ustanovenie v tom čase neukladalo vlastníčkovi podielu spoločnej nehnuteľnosti povinnosť, ale len možnosť svoj podiel ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti, nemožno preto podľa názoru krajského súdu konštatovať zo strany predávajúcej porušenie predkupného práva žalobcu. Ústavný súd vo vzťahu k právnej úprave uvádza, že podľa § 9 ods. 7 zákona o pozemkových spoločnostiach v znení účinnom do 26. februára 2014 na prevod podielu spoločnej nehnuteľnosti medzi členmi spoločnosti sa nevzťahuje všeobecné ustanovenie o predkupnom práve, ak nejde o prevod podľa § 11 ods. 2. Ak vlastník podielu spoločnej nehnuteľnosti prevádza svoj spoluvlastnícky podiel, môže ho ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti prostredníctvom výboru, ak o podiel neprejavia záujem ostatní vlastníci podielov, môže ho predať tretej osobe. Zákomom

č. 34/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene zákona o pozemkových spoločnostiach tak, že v § 9 ods. 7 sa slovo „môže“ v prípade prvého použitia vo vete nahrádza slovom „musí“.

23. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu a jeho odôvodnenie je z hľadiska ústavného udržateľné, ústavný súd dospel k záveru, že ním nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pre porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 Co 869/2014 z 29. apríla 2015 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozsudkov, vrátenie vecí na ďalšie konanie, priznanie finančného zadosťučinenia a úhrady trov právneho zastúpenia) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2016